

پیغه مبهره کانیاں به وانیاں وت: ئیمه مرؤفئیکین ههروه کوو ئیوه، به لآم خوا به هه رکهس له بنده کانی که بیهوی (و شیاویش بی) نیعمه تی پی ئه دا (و دهیکاته پیغه مبهر) ئیمه هیج ده می ناتوانین بی فه رمانی خوا کشکیرییه ک بینین، مه گه ر به فه رمانی خوا (و له هه ره شه ی ئیوه ش ناترسین)، مرؤف گه لی خاوه ن برؤا ئه بی به خوا پشت ببهستن ﴿۱۱﴾ بۆچی په نامان به خوا نه بی، باوه کوو ئیمه یان بۆ رپگای (به خته وه ری) رپنوینی کردوه، دیاره ئیمه له به رانه بری نازاردانی ئیوه دا تابشت دینین (و دهس له کاری خۆمان هه لئاگرین)، برؤاداران ئه بی پشت به خوا قایم بکه نا! ﴿۱۲﴾ خاوه ناسان به پیغه مبه رانی خۆیاں وت: ئیمه، ئیوه له سه ر زهوی خۆمان ده رده که یین، مه گه ر بگه رپنه وه سه ر دینی ئیمه، جا په روه رپنه ریاں پیی راکه یاندن که سته مگه ران له ناو ئه به یین ﴿۱۳﴾ ئیوه له سه ر زهوی دوا ی ئه وان نیشته جی ئه که یین، ئه م (سه رکه وته) بۆ که سی که له پله ی (دادگه رانه ی) من و له هه ره شه ی (من) ترساجی ﴿۱۴﴾ ئه وان (له خوا) داوا ی ده رۆی رزگار بوون و ده رفه ت و سه رکه وتنیاں کرد، هه ر لاسار و مل باده ریکی لاری بی هیوا بوو ﴿۱۵﴾ به دوا ی شیدا جه هه نده مه و له زوو خواو: کیم او ئاو ئه دری ﴿۱۶﴾ به زه حمه ت قومه قوم ده ی خواته وه و به راحه تی ناتوانی فری بکا و هه لیقورپینی، مه رگ له هه ر لایه که وه بۆی دی، به لآم که چی ناشم ری! به دوایدا عه زاییکی سه خته ﴿۱۷﴾ کرده وه ی که سانی که له په روه رپنه ریاں حاشایان کرد، ههروه کوو خۆله می شیکه له به رانه بر گۆه بایه کی توند، له رۆژیکی تۆف و باهۆز و باگزه دا بی، ئه وانه توانایی که مترین شتیکیان له وه ی ئه نجا میان داوه بۆیاں نییه که به دهستی بینن، ئه مه لاری بییه کی دوور و درپژه ﴿۱۸﴾

ئایا نه تاندى كه به راستی خوا ئاسمان و زهوی به ههق به دی هینا، نه گهر بیهوی ئیوه ئه با و خه لکی تازه دینی «۱۹» نه م کارهیش بو خوا گران نییه «۲۰» (له رۆژی به ریدا) هه موو ئه وانه له به رانبه ری خوا دا ئاشکرا ده بن، جا له و ده مه دا کز و که ساسان به باغر و له خو درچووان و به فیز و به خو به زل زانان ده لین: ئیمه پهیره وتان بووین، جا (ئیسناکه تووشی سزای خوا بووین) ئایا ئیوه به شی له عه زابی خوا له سه ر ئیمه لانه به ن؟ ئه وانه ده لین: نه گهر خوا ئیمه ی رینوینی کردبا، ئیمه ییش ئیوه مان رینوینی ده کرد، چ داد و بیداد و ئاه و ناله بکه یین یا خو راکر و تابشت بیین، بو ئیمه رزگار بوون نییه «۲۱» کاتێ که کار ته واو ده بی، شه ییتان ده لی: خوا به لینی هه قی به ئیوه دا و منیش به لینی (باتلم) پی دان و لام دا، من ده سه لاتم به سه رتانا نه بوو، ته نیا ئه وه بوو ئیوه م بانگ کرد، جا ئیوه ش به ده نگمه وه هاتن، که وا بوو لومه و سه رکۆنه م مه که ن و خو تان سه رزه نشت بکه ن، نه من به دادی ئیوه ده گم و نه ئیوه ش به دادی من ده گن، سه باره ت به وه ی له پیشوودا منتان به شه ریکی خوا زانی حاشام هه یه و بیزارم، بو سته مکاران عه زابی پر ده رد هه یه «۲۲» ئه وانه که بروایان هیناوه و کاری چاکیان کردووه، ده بردرینه ناو باغ گه لی به هه شت که چۆمه ئاو به خو ر به ژیر داره کانیدا ده روا، بو هه میشه ییش به ئیجازه ی په ره ره یته ریان له ویدا ده میننه وه، هه ر به سه لام چا کو خو شی له یه کتر ده که ن «۲۳» ئایا نه تاندى خوا چلو ن نه زیله ی واژه یه کی پاک و به ری و جیی هیناوه ته وه و به داریکی پاکی شوبه اندوووه و وینه ی بو گرتوووه که ریشه که ی (له زه ویدا) پته و پراگیراوه و لقو پۆیه کانیشی له ئاسمان (هه وا) دایه «۲۴»

ههرده مییک به ئیجازهی پهروه رینهری خۆی له ههه چوار کهژ و فهسلدا، بهر دینێ و میوه کانی خۆی ئەدا، خوا نهزیلان بۆ خه لک دههینیتتهوه تا به لکوو بکهونه بیسر (و په نند بگرن) «۲۵» نهزیلهی بیژهی نابه جیی و پیس، وه کوو بنجه دارێکی ناجنس و داری ناپاکه که له زهوی هه لکه ندرابی، نه توانی له هیچ شوینی خۆی رابگری «۲۶» خوا کهسانی که بروایان هیناوه، له بهر وتار و باوه ری پتهویان، پتهو له م دنیا و له و دنیا رایانده گری و سته مکارانیش لاری ته کا (چاکه ی خۆی له وان ده بری)، خوا هه ر کاری که بیهوی (و به باشی بزانی) ته نجامی ئەدا «۲۷» ئایا نه تدی کهسانی که ناشو کریان له به رانه بری چاکه ی خوا کردووه و نه ته وه ی خۆیان به ره و هه لدیتری فره سه خت بر دووه «۲۸» به ره و جه هه نده م رایانده کیشن؛ چه نده جیگا مانه وه یه کی خراپیان هه یه «۲۹» نه وانه وینه یشیان بۆ خوا دانا تا (خه لک) له ریگای نه و (لاری و) گومرا بکه ن، بلی: (چه ن رۆژی له ژیان ی دنیا) که لک وه ربگرن، جا سه ره ته نجامی کارتان به ره و لای ناگره «۳۰» به به نده کانم، نه و که سانه ی که بروایان هیناوه، بلی: با نویت بکه ن و له وه ی به وان رۆزیم داوه به نه ینی و ناشکرا بیبه خشن، به ر له وه ی رۆژییک بی که له وا نه کرین و فرۆتن هه بی و نه دۆستایه تی «۳۱» خوا زاتیکه ئاسمانه کان و زهوی ساز داوه و له ئاسمانه وه ئاوی (بارانی) باراندووه، جا به و (بارانه) میوه ی (جیا جیای) ده ره یناوه و کردوویه ته رسق و رۆزی ئیوه، گه می بۆ ئیوه ی داناوه تا له سه ر ده ریا به فه رمانی نه و برۆا و زه ریاکانیشی بۆ ئیوه پام و ده سه به ر کردووه «۳۲» ته به قی رۆژ و مانگی بۆ ئیوه خستۆته به ر کار، له حالیکدا که به رده وام له کاردان و شه و و رۆژیشی ده سه به ری ئیوه کردووه «۳۳»

لە ھەر شتتیک کە داواتان لى کردووھ بە ئىوھى داوھ، ئەگەر چاکەى خوا بژمىرن، ئەوانە لە
 ئەژمار نايەن، مەرۆف زۆر سته مکار و سېلھىيە ﴿۳۴﴾ (بىنەوھ بىر) کاتى کە ئىبراھىم وتى: ئەى
 پەرورەينەر! ئەم شارە (مەککە) بىکە جىي ئەمن و ئەمان و من و کورەکانم لە بتپەرەستى
 دوور بخەوھ ﴿۳۵﴾ ئەى پەرورەينەر! ئەوانە (بتەکان) زۆرى لە خەلکيان لە رىگا لاداوھ، جا
 ھەرکەس پەپەرەویم لى بکا لە منە و ھەرکەس شىش نافەرمانىم بکا، جا ھەر تۆى لىبور و
 دل لاوینى ﴿۳۶﴾ ئەى پەرورەينەرى ئىمە! من ھەندى لە زارۆکەکانم لە دۆلىكى قاقرى بى
 کشتوکال لای خانوى ھىژاى تۆ نىشتە جىم کردن، ئەى پەرورەينەرى ئىمە! تا نویتۆ بە جى بىن،
 جا تۆ دل و دەروونى خەلکيان بۆ لا رابکىشە و ميوھ و خواردەمەنى بکە رسق و رۆزىيان،
 بەلکوو شوکرانە بژىر بن ﴿۳۷﴾ ئەى پەرورەينەرى ئىمە! بەراستى تۆ دەزانى ئەوھى
 دەيشارىنەوھ و ئەوھى دەرى دەخەين، و لە ئاسمان و زەویدا شتى لە خوا بزر نابى ﴿۳۸﴾ سپاس
 بۆ خوايەک کە لە پىرىدا ئىسماعىل و ئىسحاقى پى بەخشىم، پەرورەينەر م بىسەرى دوعا و
 پارانەوھىيە ﴿۳۹﴾ ئەى پەرورەردگار! من و زارۆکەکانم لە نویتۆ بە جى ھىنەران بکە، ئەى
 پەرورەينەرى ئىمە! دوعا و پارانەوھىشمان قەبوول بفرموو ﴿۴۰﴾ ئەى پەرورەردگارى ئىمە! لە
 من و باوک و دايکەم و لە برواداران خوۆش بە؛ لە رۆژى حىساب و بەرىدا ﴿۴۱﴾ وا مەزانە
 (گومان مەکە) کە خوا لە کاروبارى سته مکاران غافلە، تەنبا (سزای) ئەوانە دوا ئەخات بۆ
 رۆژى کە چاودەرپەرىوى زەق و بى جوولە و مۆلەق دەبى لەو رۆژەدا (لە ترسان) لە بزووتن
 دەکەوئى ﴿۴۲﴾

ملیان ږاکشاهه له ترسا و سهریان ږوو به ههوايه، ته نانهت پیلووی چاویان ناگه ږیتته وه بۆ لایان (چاویان به مۆلهق ویتتاوه)، دلایان به تاله و تیناگه ن «۴۳» خه لک له ږوژئی که عه زایان ده کاتئ بترسیینه، جا (له و ږوژده دا) ته وانیه که سته میان کردووه ده لاین: تهی په و ره ږینه ری ئیمه! بۆ ماوه یه کی که م لیمان گه ږئی تا به بانگه وازیت وه لأم بده یینه وه و له پیغه مبه رانت په یږه وی بکه یین، (پییان ده وترئ) مه گه له به را سویندتان نه خوار دبوو که فه نا و زه و آلتان بۆ نییه؟! «۴۴» (ئیوه نه بوون که) له خانوو (و کوڅکی) که سانئ که سته میان له خو یان کرد، نیشته جئ بوون؟ بۆ ئیوه ده رکهوت چلۆن له گه ل ته وانده دا ږه فتارمان کرد، بۆ ئیوه مه سه ل که لیکمان (له سه ر به سه ره اتی پینینان) هی نایه وه (که چی هی مان بی دار نه بوونه ته وه «۴۵» ته وانه بۆ چاره سه ری کاری خو یان که وتنه چاره دوزینه وه، هه موو چاره یه ک به خوا یه، هه رچه ند کیوه کان بۆ چاره دوزینه وه ی ته وان له جئیی خو یان بترازین «۴۶» جا (له بهر ته مه) وا مه زانه که خوا له به لئینی که به پیغه مبه رانی خو ی داوه بکشیتته داوه، به ږاستی خوا ده سه لآتدار و تۆله سیینه «۴۷» ږوژئی که ته م زه وییه به زه وییه کی تر بگۆردئ و ئاسمان گه لیش (بینه ئاسمان گه لی تر)، ته وانه دینه پینشگای خوای ته نیا و زۆر به وزه و زال به سه ر هه موو شتیکدا «۴۸» له و ږوژئ به ږیدا تا وانباران پیکه وه له کو ت و زنجیردا ته بینی پیکه وه به ستراون و جه له کراون (ته صفاد، له "صفه ده" و به واتای زنجیره) «۴۹» کراس و جلکه کان یان له قه یته ران (واتا ماده یه کی چه سپناکی بۆ گه نیوی گرگره)، و ئاگر ده م چاویشیان دائه پۆشی «۵۰» تا هه ر مرۆڅیک هه رچی ته نجامی داوه، خوا به گۆیره و به ران بهر به کاری که کردوویه تی سزا و پاداشی بداته وه، به ږاستی خوا به په له به حیسابان ږاده گا «۵۱» ته م (قورئانه) ږا گه یان دنیکه بۆ (هه موو) خه لک، تا هه موو پئی بی دار بکرینه وه و بترسیندرین و تا بزانت هه ر ته ویشه خوای ته نیا (و بی هاوبه ش و بی هاو لف)، تا ژیران و خاوه ن میشکان بکه ونه بییر و ئامۆژگاری و په ند بگرن «۵۲»